

hold til andre presserende problemer. De vigtigste spørgsmål var forsoningen, beskyttelsen af mindretallets rettigheder og en ordning af flygtningenes forhold. Om disse spørgsmål og et teknisk bistandsprogram burde en FN-kommission samle opmærksomheden.

De fleste talere gav tilslutning til betydningen af FN-kommissionens nytte i en overgangstid. Nogle stater gav udtryk for en positiv holdning til resultatet af valgene, men for så vidt angår Ruanda blev omstændighederne derved kritiseret. Således krævede eks-Mwamien af Ruanda valgene og folkeafstemningen omstødt. Han mente, at FN skulle overtage administrationen af Ruanda-Urundi, og appellerede om hjælp for de 200 000 flygtninge fra Ruanda.

Foranlediget af spørgsmål, stillet af den danske repræsentant i komiteen (Boeg), opnåedes der enighed mellem repræsentanter for oppositionspartiet og regeringspartiet i Ruanda om at holde private møder i New York med henblik på at forlige deres synspunkter.

Et i denne anledning nedsat underudvalg aflagde en rapport, hvoraf det fremgik, at Ruandas regering og oppositionspartiet (kaldet Ruandas Nationalunion) var blevet enige om at tiltræde, at afholdelsen af valg og folkeafstemning i Ruanda i september 1961 var et spørgsmål, som lå inden for generalforsamlingens kompetence. Det fremgik også af rapporten, at oppositionspartiet kunne deltage i Ruandas politiske liv, og regeringen ville bl. a. tilbyde den to ministerporteføljer og en høj post i det flygtningekommissariat, der skulle søge flygtningespørgsmålet løst.

Alene øststaterne gik ind for, at Urundi skulle have sin uafhængighed den 15. maj og de belgiske styrker være tilbagetrukket inden denne dato, samt at Ruanda skulle administreres under en overgangsordning, fordi valgene i dette land ikke var gyldige.

Den belgiske udenrigsminister (Spaak) sagde bl. a., at formynderskabet burde bringes til ophør i løbet af første halvdel af 1962. Belgien var parat til fortsat at give de to områder meget betydelig økonomisk og finansiel bistand, såfremt de ønskede det. Han udtalte, at ingen af regeringerne i

Ruanda og Urundi var parat til at akceptere tanken om politisk enhed, i det mindste ikke for tiden.

Enkelte afrikanske stater, som akcepterede en praktisk løsning på uafhængighedsproblemet, fremsatte dog energiske opfordringer til de to områder om at finde sammen i politisk enhed.

Sydrhodesia.

(Dagsordenens punkt 39).

Fjerde udvalg behandlede den 22. februar 1962 spørgsmålet, om der for Storbritannien bestod indberetningspligt for Sydrhodesia i henhold til FN-pagtens artikel 73 (e).

Resolution.

Burma, Ethiopien, Ghana, Guinea, Indonesien, Irak, Mali, Marokko, Philippinerne, Forenede arabiske Republik og Jugoslavien fremlagde et resolutionsforslag, som gik ud på, at det særlige udvalg om kolonideklarationen skulle anmodes om at undersøge, om territoriet Sydrhodesia havde opnået fuldt selvstyre.

Resolutionsudkastet vedtoges den følgende dag af komiteen med 56 stemmer for, 20 imod og 22 abstentions, og plenarforsamlingen tiltrådte samme dag dette ved en afstemning, hvorunder 57 lande stemte for, 21 imod og 24 undlod at stemme.

I ovennævnte resolution henvises der bl. a. til de vejledende principper, som generalforsamlingen har vedtaget i resolution 1541 (XV) til afgørelse af, om indberetningspligt for et område eksisterer eller ikke, og der erindres om, at det 11. princip bestemmer, at den forfatning, hvorved et ikke-selvstyrende område har fået selvstyre med hensyn til økonomiske og sociale spørgsmål, skal være tilblevet gennem frit valgte institutioner. Det udtales derefter, at den indfødte befolkning ikke har en passende repræsentation i den lovgivende forsamling og slet ikke er repræsenteret i regeringen.

Debatten.

Storbritanniens repræsentant udtalte under debatten, at Sydrhodesia havde været selvstyrende siden en folkeafstemning i 1922, og der bestod ikke nogen forpligtelse